

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **M.G.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.

na skutek sygnalizacji skazanego w trybie art. 9 § 2 k.p.k.

o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego

postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 13 listopada 2024 r., sygn. akt IV KZ 32/24

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządził

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

M.G. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z 10 marca 2023 r., sygn. akt II K 170/21, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 października 2023 r., sygn. akt II AKa 115/23.

Skazany złożył wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie. Sąd Najwyższy postanowieniem 8 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV KO 79/24 odmówił przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.). M.G. złożył od tego orzeczenia zażalenie. Sąd Najwyższy postanowieniem z 13 listopada 2024 r., sygn. akt IV KZ 32/24 zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

W dniu 3 grudnia 2024 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo M.G., który wskazując na zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wniósł o rozważenie

możliwości wznowienia postępowania karnego w jego sprawie z powodu nienależytej obsady sądu, która miałaby wynikać z faktu, iż w składzie Sądu Najwyższego zasiadał sędzia J.B., który – jego zdaniem – został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego „jako osoba nieuprawniona nieprawidłowo powołany przez neo KRS”.

Należy stwierdzić, że wbrew sygnalizacji skazanego, wznowienie postępowania w sprawie IV KZ 32/24 z powodu wskazanej okoliczności nie jest możliwe.

Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. wznowia się postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem. Przepis art. 542 § 3 k.p.k. wskazuje natomiast, że do wznowienia z urzędu może dojść jedynie z powodów określonych w art. 439 § 1 k.p.k. w pkt 9-11 k.p.k. i może to nastąpić wyłącznie na korzyść skazanego. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że postanowienie Sądu Najwyższego o utrzymaniu w mocy postanowienia tegoż Sądu o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.), nie jest prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k.

Postępowanie o wznowienie, podobnie jak postępowanie kasacyjne, jest ściśle związane z procesem, w toku którego orzekano o odpowiedzialności karnej oskarżonego. W tym znaczeniu nie ma ono zatem charakteru samodzielnego, a tym samym w jego toku nie zapada orzeczenie kończące postępowanie karne. Wskazać także należy, że wniosek o wznowienie może być w każdym czasie ponowiony, co jest dodatkowym argumentem przemawiającym za twierdzeniem, iż nie jest możliwe wznowienie, tak na wniosek strony jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie. Takie stanowisko jest prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i wyrażono je m. in. w postanowieniach z: 9 lipca 2013 r., II KO 17/13 i 20 maja 2010 r., V KO 47/10.

W tym stanie rzeczy, skoro przedmiotowe postanowienie, co do którego złożono inicjatywę wznowienia nie kończy postępowania sądowego w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k., rozważenie okoliczności wskazywanej przez skazanego – sugerowanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej – nie jest możliwe w trybie instytucji wznowienia postępowania z urzędu.

[WB]

[t.n]